

Inhoud

1 Aanleiding	1
2 Beleidsplanning vervangt structuurplanning	2
3 Sanctionering bij niet naleven van de beslissingstermijnen	3
4 Beperking van de toegang tot het beroep	4
5 Gewijzigde toezichtsregeling op lokale ruimtelijke uitvoeringsplannen en verordeningen	5
6 Verdichting (verhogen 'ruimtelijk rendement')	6
7 Overige opmerkingen	7
8 Bijlage	10

1 Aanleiding

De VVSG ontving van de Vlaamse regering een adviesvraag over het voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen inzake ruimtelijke ordening, milieu en omgeving, ook wel de 'Codex-trein' genoemd.

Het gaat voornamelijk om wijzigingen aan de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en over de omgevingsvergunning die op 23 februari 2017 in werking treedt.

In totaal gaat het om meer dan 200 artikels. Een deel van de wijzigingen is eerder technische van aard, terwijl een ander deel inhoudelijke wijzigingen betreft.

Het VVSG-standpunt beperkt zich tot die wijzigingen die de meeste impact hebben op de lokale besturen¹. De volgende wijzigingen komen in dit standpunt aan bod:

- Beleidsplanning vervang structuurplanning;
- Sanctionering bij het niet naleven van beslissingstermijnen;
- Beperking van de toegang tot het beroep tegen vergunningsbeslissingen tot personen die tijdens het openbaar onderzoek bezwaar hebben ingediend;
- Gewijzigde toezichtsregeling op lokale ruimtelijke uitvoeringsplannen en verordeningen;
- Verhogen van mogelijkheden voor verdichting;

Tot wordt in tabelvorm een reeks van kleinere wijzigingen besproken en voorstellen tot aanpassingen gedaan.

¹ Het gaat dat bv om méér mogelijkheden voor ambachtelijke bedrijven en KMO's op kleinere bedrijventerreinen voor milieubelastende industrie, actualisatie van de vermoede meerwaarden ter berekening van de planbatenhoeffing als gevolg van een bestemmingswijziging, invoering van de mogelijkheid voor subsidies voor strategische projecten die kaderen in het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen, een oplossing voor historisch gegroeide, zonevremde tuincentra, de opheffing van niet gerealiseerde reservatiestroken op het gewestplan door de Vlaamse overheid.

Het ontwerp standpunt staat telkens in het kader of in de laatste kolom van de tabel.

2 Beleidsplanning vervangt structuurplanning

(art.19 en art. 190) In de toekomst zullen geen structuurplannen (met een informatief, richtinggevend en bindend gedeelte) worden opgemaakt om de ruimtelijke visie te verwoorden, maar 'ruimtelijke beleidsplannen'. Een beleidsplan bestaat uit 1) een lange termijnvisie, 2) één of meerdere beleidskaders die thematisch of gebiedsgericht aangeven hoe de lange termijnvisie wordt gerealiseerd; deze hoeven niet allemaal tegelijkertijd kunnen worden vastgesteld, maar een beleidsplan kan ook later nog met beleidskaders worden aangevuld; en tot slot 3) uit concrete acties die aangeven wat er concreet allemaal gaat gebeuren.

Een dergelijk plan kan intergemeentelijk worden opgemaakt. Net zomin als nu zullen de beleidsplannen een rechtstreekse beoordelingsgrond mogen vormen voor het vergunningenbeleid, tenzij dan voor aanvragen van vergunningen voor eigen (overheids)projecten.

Bevoegdheidsverdeling: het huidige Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen doet uitspraken over welke ruimtelijke initiatieven toebehoren aan welk overheidsniveau. In de toekomst zal dat niet meer zo zijn. Sectorale regelgeving, zoals het Gemeentedecreet of ook sectorale decreten zoals de Vlaamse Wooncode, moet duidelijk maken welk overheidsniveau bevoegd is om welke zaken te regelen. Er wordt voorzien in overleg tussen de overheden en bovendien moeten de diverse beleidsplannen specificeren hoe een plan zich verhoudt tot de plannen van de andere niveaus. Als een gemeentelijk plan afwijkt van dat van een hoger beleidsplan, moet dat worden gemotiveerd. Anderzijds zullen hogere beleidsplannen verwachtingen scheppen naar de inhoud van provinciale en gemeentelijke beleidsplannen.

Procedure van totstandkoming: De procedure is in het decreet nog maar heel summier uitgewerkt. De procedure wordt gedelegeerd aan de Vlaamse regering. De toelichting geeft aan dat er geen goedkeuringstoezicht is voorzien, maar de Vlaamse regering en de deputatie kunnen wel een zg. 'voorbehoud' maken bij de specifieke onderdelen van de ruimtelijke beleidsplannen van de lagere bestuursniveaus, om zoals de toelichting het noemt 'aberraties' te vermijden.

Overgangsbepalingen: Er wordt een overgangsregeling uitgewerkt die ertoe moet bijdragen dat gemeenten niet omwille van de wijziging van structuur- naar beleidsplanning hun eigen structuurplannen moeten vervangen. De structuurplannen blijven geldig totdat ze worden vervangen. Tot 2 jaar na inwerking treding van het decreet kan een gemeente het structuurplan nog integraal herzien. Na die periode van 2 jaar is het nog mogelijk om één keer een gedeeltelijke herziening door te voeren aan het structuurplan. Bij zo'n (partiële) herziening

moet de gemeente wel al rekening houden met de beleidsplannen van de andere bestuursniveaus, voor zover die er zijn.

Als de gemeente een beleidsplan opstelt, zal ze (net als de andere bestuursniveaus) zich expliciet moeten uitspreken over wat de gevolgen zijn voor de lopende planningsprocessen (doorgaan, stopzetten,...). Bovendien blijft het ook in de toekomst nog mogelijk om het gemeentelijk structuurplan eenmalig deels te vervangen.

Beleidsplanning is een nieuwe manier van plannen waar nog geen of weinig ervaring mee is. Het biedt kansen om tot een daadwerkelijk cyclisch planningsdocument te komen, waarbij wordt gewerkt aan de lange termijnvisie, maar de manier waarop dat gebeurt door de jaren heen kan wijzigen. Dat biedt de nodige kans om in te spelen op concrete (ruimtelijke) behoeften, zonder de visie uit het oog te verliezen.

Wel vragen de gemeenten dat de Vlaamse overheid maar een voorbehoud kan maken als zij de opmerkingen ook al in de adviesronde en bij de voorlopige vaststelling maakte. In het kader van de samenwerking tussen besturen is het ook aangewezen dat gemeenten een voorbehoud kunnen maken op uitspraken in de beleidsplannen van de andere niveaus, voor zover ze betrekking hebben op concrete verwachtingen die worden geuit op het grondgebied van de betrokken gemeente.

Daarnaast leven er nog heel wat vragen: biedt de bevoegdheidsverdeling voldoende houvast bijvoorbeeld? Kan of moet er een link worden gelegd tussen de lange termijnvisie en het meerjarenplan? Is het onderscheid tussen strategische visie, beleidskaders en acties voldoende duidelijk? Gemeentelijke structuurplannen zijn soms erg detaillistisch. Gemeentelijke beleidsplannen focussen. Wat met de detaillistische uitspraken waarover het Beleidsplan geen uitspraken doet. Vervallen die?

De VVSG vraagt daarom betrokken te worden bij het verder procedureel uittekenen van de regelgeving over de beleidsplanning.

3 Sanctionering bij niet naleven van de beslissingstermijnen

(art. 90) In het Vlaams regeerakkoord is afgesproken dat de mogelijkheid tot de invoering van een stilzwijgende vergunning wordt nagegaan. Uit onderzoek blijkt dat dit niet mogelijk is. Voor uitzonderlijke gevallen waarbij de stilzwijgende weigeringen tot stand komen wordt er een sanctiesysteem uitgewerkt (op dit moment zijn er 0,15% stilzwijgende weigeringen).

Voor het niet tijdig beslissen over vergunningsaanvragen waarop een vervaltermijn staat (dus de aanvragen in eerste aanleg bij o.a. de gemeente) geldt een vergoeding van 2500 euro (vereenvoudigde procedure) of 5000 euro (gewone procedure).

In de toelichting wordt verwezen naar de situatie in Nederland. Daar geldt voor eenvoudige dossiers een stilzwijgende vergunning (lex silencio positivo), maar die stilzwijgende vergunning verdwijnt juist in de toekomst. Er geldt wel een dwangsom bij niet tijdig beslissen, maar in dat geval krijgt de overheid wél het recht om alsnog te beslissen en bovendien zijn de bedragen een stuk lager².

Voor het niet tijdig beslissen over vergunningsaanvragen waarvoor een termijn van orde geldt (beslissingen in laatste administratieve aanleg) kan een dwangsom per dag worden geëist.

De VVSG is tegenstander van een financiële sanctionering bij het niet halen van beslissingstermijnen. Op het niet halen van de termijn staat nu al een belangrijke sanctie: nl. het verliezen van de bevoegdheid om te beslissen over de aanvraag. Bovendien menen we dat een probleem wordt opgelost dat op gemeentelijk niet bestaat, omdat het merendeel van de beslissingen in eerste aanleg tijdig wordt beslist.

4 Beperking van de toegang tot het beroep

(art. 106) Vandaag de dag kan het voorkomen dat een omwonende tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaar indient maar dat hij na de afgifte van een vergunning alsnog actie onderneemt door in beroep te gaan (hetzij bij een administratieve overheid als de beslissing in eerste aanleg uitgaat van het CBS of de deputatie, hetzij bij de RvVb als de beslissing uitgaat van de Vlaamse Regering of de deputatie in laatste aanleg). Deze situatie is volgens de Vlaamse regering ongewenst. De inspraakmogelijkheid wordt net georganiseerd om de overheid toe te laten om met kennis van zaken te beslissen.

De gemeenten vinden dat de overheid best in zo'n vroeg mogelijk stadium alle voor- en nadelen van een project moet kennen om zo met kennis van zaken te kunnen beslissen. Toch menen we dat het verbieden om alsnog je bezwaren kenbaar te maken als je dit niet al deed tijdens het openbaar onderzoek, niet het juiste middel is om af te dwingen dat informatie vroeg binnen komt.

De gemeenten geloven in een positieve benadering, waarbij mensen worden aangemoedigd hun bezwaren vroeg te uiten, in plaats van afgestraft als ze dat om welke reden dan ook nog niet eerder deden. De afgelopen jaren namen verschillende gemeenten daarom verschillende initiatieven om het openbaar onderzoek bij vergunningsaanvragen beter bekend te maken: door de opmaak van beter leesbare en begrijpbare aanplakaffiches of het aankondigen van de openbare onderzoeken op de gemeentelijke website bijvoorbeeld.

² Dwangsom tot max. 1260 euro (twee weken aan 20 euro per dag, twee weken aan 30 euro per dag en twee weken aan 40 euro per dag).

We wijzen er daarnaast op dat de meeste beroepen worden ingediend door aanvragers die hun aanvraag geweigerd zien, en minder door derden.

Bovendien vrezende gemeenten een 'aanzuigefect', waarbij mensen bezwaren indienen om hun rechten naar de toekomst maar te vrijwaren.

Tot slot wijst de VVSG erop dat aanpassing mogelijkwerijs in strijd is met EU-recht en het Verdrag van Arhus (H.v.J., 15.10.2015, nr. C-137/14, Commissie v. Duitsland, § 75-82)

Het DC bevestigt het bestaande VVSG-standpunt over het beperken van de beroepsmogelijkheid bij de deputatie, zoals dat is ingenomen tijdens het decentralisatie-debat: de beroepsmogelijkheid bij de deputatie wordt beperkt tot die situaties waarbij er een fout door de gemeente is begaan (bv per abuis geen openbaar onderzoek gevoegd of flagrant onvoldoende gemotiveerde beslissingen worden genomen). Het zou echter niet meer mogen dat in beroep wordt gegaan tegen goed gemotiveerde beslissingen die via de juiste procedure tot stand zijn gekomen. Dit sluit het best aan bij de wil om daadwerkelijk het laagst geschikte niveau over een vergunning te laten beslissen. Als aanvrager of belanghebbende in beroep gaat tegen een afdoende gemotiveerde beslissing die de juiste procedure heeft doorlopen, kan niet meer. Als een beroep wél ontvankelijk is, dan behoudt de deputatie zoals nu de bevoegdheid om zich in de plaats te stellen van het lokaal bestuur en vergunt de deputatie in de plaats van de gemeente, inclusief een eigen opportuiniteitsafweging. Dit voorkomt tijdsverlies voor de aanvrager. Als de gemeente meent dat de deputatie zich onterecht bevoegd acht of als de aanvrager of derde ontevreden is met uitspraak van de deputatie, is er beroep mogelijk bij de RvVB.

5 Gewijzigde toezichtsregeling op lokale ruimtelijke uitvoeringsplannen en verordeningen

(art. 35) Sinds 2014 worden gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen (en verordeningen) niet meer goedgekeurd door de deputatie, maar door de gemeenteraad zelf. In specifiek omschreven gevallen bestaat de mogelijkheid dat de Vlaamse regering en de deputatie de beslissing te schorsen. De gemeenteraad wordt dan in staat gesteld een nieuwe beslissing te nemen, waarbij rekening wordt gehouden met de opmerkingen die de deputatie of de Vlaamse regering heeft gemaakt.

De wijziging van het decreet verlengt de schorsingstermijn die de Vlaamse regering en de deputatie hebben van 30 naar 45 dagen. De tijd waarbinnen de gemeenteraad een geschorst ruimtelijk uitvoeringsplan opnieuw moet vaststellen stijgt van 60 naar 90 dagen.

Bovendien wordt naast de schorsingsmogelijkheid in bepaalde omstandigheden de mogelijkheid ingevoerd dat de Vlaamse regering (dus niet de deputatie) een lokaal ruimtelijk

uitvoeringsplan (of verordening) geheel of gedeeltelijk vernietigt. Zo'n (gedeeltelijke) vernietiging mag enkel in de gevallen die decretaal zijn bepaald, met name als de Vlaamse regering of de deputatie eerder een voorbehoud maakten of er sprake is van een onverenigbaarheid met een beleidsplan.

De VVSG gaat akkoord met deze wijziging omdat de redenen die aan een schorsing of vernietiging ten grondslag liggen, decretaal bepaald zijn, een vernietiging ook slechts gedeeltelijk kan en enkel de Vlaamse regering kan vernietigen.

6 Verdichting (verhogen 'ruimtelijk rendement')

Het voorontwerp stelt een aantal instrumenten voor die verdichting gemakkelijker mogelijk moet maken. Nu is verdichting in een gebied waarin een ouder BPA, ruimtelijk uitvoeringsplan of verkavelingsvergunning van toepassing is het maar heel moeilijk mogelijk om stedenbouwkundige aanvragen die bijdragen aan verdichting te vergunnen.

Het voorontwerp neemt vier initiatieven om verdichting gemakkelijker mogelijk te maken:

- (art. 65) Wijzigingen van verkavelingsvoorschriften op verzoek van de eigenaar: het zal niet langer nodig zijn dat de eigenaar alle mede-eigenaars in de verkaveling aanschrijft en er daarnaast door de gemeente een openbaar onderzoek wordt georganiseerd. De aanpalende eigenaars worden aangeschreven door gemeente (en dus niet langer door de eigenaar zelf). Enkel de aanpalende eigenaars worden aangetekend aangeschreven, de rest per gewone brief. Dit is een taakverzwaring voor de gemeenten, maar zij kunnen hiervoor een retributie in het leven roepen.
- (art. 64) wijziging of opheffing van verkavelingen wat het niet vervallen gedeelte betreft op initiatief van gemeenten. Dit wordt versoepeld doordat de gemeente geen kennisgeving meer moet versturen aan de eigenaars voorafgaand aan het openbaar onderzoek.
- (art. 48) Verkavelingsvoorschriften ouder dan 15 jaar zijn geen weigeringsgrond voor vergunningen meer. De voorschriften blijven wel formeel bestaan. Wie er zich aan houdt kan zijn vergunning krijgen via de korte vereenvoudigde procedure. Wie wil afwijken, kan ook een vergunning krijgen, ook wat betreft functie of dichtheid, mits de bestemming ongewijzigd blijft en mits na organisatie van een openbaar onderzoek.
- (art. 80) Herzien en opheffen van verouderde inrichtingsvoorschriften van BPA's, APA's of gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen wordt gemakkelijker mogelijk. De huidige voorschriften in een BPA, APA of (ouder) RUP verhinderen vaak verdichting. Het voorontwerp van decreet maakt het via een procedure langs de gemeenteraad, na openbaar onderzoek en na het aanvragen van een reeks adviezen mogelijk inrichtingsvoorschriften te wijzigen of te schrappen (dus wél aanpassingen m.b.t. afmetingen, aantal bouwlagen, toegelaten functies (enkel BPA), maar géén herbestemming). Het gaat dus om een light-procedure om een RUP waarvoor geen

ontwerper moet worden aangesteld. In de toelichting bij het decreet staat ook dat de regeling van toepassing is op afwijkingen van gewestplanvoorschriften die een bouwlagenbeperking inhouden, zoals in de gewestplannen van Antwerpen en Halle-Vilvoorde-Asse. In de regelgeving zelf is dit echter niet terug te vinden.

De VVSG staat achter het voornemen van de Vlaamse regering om verdichting makkelijker mogelijk te maken.

De gemeenten hebben echter twijfels of de bepaling dat oudere verkavelingsvoorschriften geen weigeringsgrond meer zullen zijn in de praktijk een meerwaarde is:

- De regelgeving is complex, terwijl hetzelfde resultaat bereikt kan worden door het wijzigen of het afschaffen van een verkaveling. Die laatste procedures zijn complexer maar hebben wel het voordeel van de juridische duidelijkheid. De VVSG vraagt ook te onderzoeken of het mogelijk is dat BPA's worden afgeschaft zonder ze te vervangen door een RUP.
- Als de regelgeving zo behouden blijft, dient ze alleszins verduidelijkt te worden, zodat gemeenten en houders van een lot in een verkaveling weten wat deze regeling inhoudt. Zo is onduidelijk of het creëren van bijkomende loten in een verkaveling ouder dan 15 jaar kan worden vergund of dat hier een verkavelingswijziging nodig is (het aantal mogelijke kavels staat immers ingetekend op het verkavelingsplan, en niet in de voorschriften).
- De regelgeving betekent dat de overheid nog enkel kan sturen op verdichting via het vergunningenbeleid. Dit houdt een risico in op 'vraaggestuurde verdichting' op eerder 'toevallige' plekken, daar waar de eigenaar erom vraagt. Ruimtelijk gezien zijn dat niet per se de plekken zijn waar verdichting het meest opportuun is. Gemeenten moeten daarom aangemoedigd worden om een visie rond verdichting uit te werken, zodat verdichting in (of buiten) verkavelingen ook op een verantwoorde wijze gebeurt.

Wat betreft de mogelijkheid om via een 'light'-procedure inrichtingsvoorschriften te wijzigen, vragen de gemeenten om het niet alleen mogelijk te maken bestaande voorschriften te wijzigen of te schrappen, maar ook beperkte voorschriften volgens deze procedure toe te kunnen voegen (bv gabaritplan, afbakening detailhandelszones, verweving van functies, erfgoed), bijvoorbeeld via overdrukken op het originele plan.

7 Overige opmerkingen

Thema	Inhoud voorstel	Reactie VVSG
Art. 16 mogelijkheid oprichting intergemeentelijke	Elke gemeente moet een commissie voor ruimtelijke ordening hebben. Kleine	Akkoord, wel schrappen 'via een intergemeentelijk samenwerkingsverband', wegens geen toegevoegde waarde. Alles wat

commissies voor ruimtelijke ordening	gemeenten kunnen hiervan worden vrijgesteld. Deze mogelijkheid wordt afgeschaft.	gemeentelijk kan moet ook intergemeentelijk kunnen.
Art. 38 Openbaar onderzoek stedenbouwkundige verordening	Voortaan is de opmaak van een stedenbouwkundige verordening onderworpen aan een openbaar onderzoek. Nu is dat niet verplicht	Akkoord, mits de volgende bedenkingen: <ol style="list-style-type: none"> 1) de verplichting het openbaar onderzoek minstens via het BS aan te kondigen. Beter is te bepalen dat (op de diverse niveaus) het openbaar onderzoek minstens wordt aangekondigd 'op de website'. Een openbaar onderzoek aankondigen via het BS heeft geen zin: de burger waarvoor het O/O is bedoeld, leest dit niet. Het jaagt de gemeente maar op kosten. De eindbeslissing kan, zoals nu, wél in het BS verschijnen. 2) Verduidelijk wat de adviestermijn is van de (GE)CORO 3) Verduidelijk welke wijzigingen tussen de voorlopig en definitief vastgestelde verordening nog mag worden doorgevoerd.
Art. 43, 46, 52 Zorgwonen	Door de aanpassing wordt het uitdrukkelijk mogelijk dat 'zorgwonen' mogelijk is in zonevreemde woningen en in verkavelingen.	Akkoord, wel bezorgd om controle en handhaving als de zorgrelatie verdwijnt.
Art. 53 onroerend erfgoed	Behalve voor monumenten wordt het ook mogelijk af te wijken van stedenbouwkundige voorschriften in beschermde landschappen, cultuur-historisch landschap of archeologisch sites.	De VVSG vraagt na te gaan of het zinvol is bouwkundig erfgoed mee op te nemen.
Art. 55 Waar toelaten van bedrijvigheid	Het is al mogelijk dat op in opp. Kleine bedrijventerreinen bestemd voor zware industrie toch KMO's en ambachtelijke bedrijven zich kunnen vestigen. Wordt uitgebreid naar grote bedrijventerreinen, voor	Deze aanpassingen beantwoorden aan een maatschappelijke vraag. Wel vragen gemeenten aan de Vlaamse overheid blijvend (mee) te zoeken naar mogelijkheden om bedrijven die perfect gemengd kunnen zitten met de woonfunctie, ook daadwerkelijk te kunnen blijven mengen.

	<p>zover het gaat om de invulling van een restperceel. Andersom wordt ook mogelijk gemaakt. Niet milieubelastende bedrijven op een lokaal bedrijventerrein wordt vergunbaar.</p>	<p>De voorwaarden dat minstens in de helft van het gebied al bedrijven moeten zijn gevestigd biedt onvoldoende 'garantie' dat het gaat om het invullen van kleinere restpercelen die moeilijk door grootschalige bedrijven kunnen worden ingevuld en die dus geschikt(er) zijn voor kleinere bedrijven die minder oppervlakte nodig hebben. Het moet daadwerkelijk om kleinere percelen gaan, zodat grootschalige bedrijven ruimte blijven vinden. De begrenzing van 10 ha is overigens niet nodig als het daadwerkelijk om het invullen van kleinere restpercelen gaat.</p> <p>Het is onduidelijk wat wordt bedoeld met 'lokaal bedrijventerreinen met openbaar karakter'. Wat zijn dan bedrijventerreinen met een niet openbaar karakter?</p>
<p>Art. 142 over de definitie van een gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur en art. 149 over de gemeentelijke verbalisant</p>	<p>Definiëring</p>	<p>Het moet mogelijk zijn dat gemeenten een personeelslid zoals stedenbouwkundige inspecteur of verbalisant aanwijzen via een intergemeentelijk samenwerkingsverband. (bv via intercommunale, maar ook via het 'uitlenen' van een personeelslid uit een naburige gemeente)</p>
<p>Art. 71 signaalgebieden</p>	<p>Dit artikel machtigt de Vlaamse regering om gebieden aan te duiden als 'watergevoelig open ruimtegebied'. Er wordt immers vastgesteld dat het herbestemmen van niet-bebouwde bebouwbare bouwgronden die waterziek zijn maar moeilijk verloopt, onder meer uit vrees voor planschade.</p>	<p>Op 17 februari nam de VVSG een standpunt in over de signaal gebieden. Daarin werd onder meer opgenomen dat eventuele planschade volledig door de Vlaamse overheid wordt gefinancierd. Het volledige standpunt is in bijlage opgenomen</p>
<p>Ontwikkelen van woonreservegebieden</p>	<p>In de begeleidende nota over de impact op de lokale besturen worden onder titel drie elementen vermeld die niet terug te vinden zijn in het voorontwerp van decreet, met name 3. Aanpassing van het juridische regime in verband met woonreservegebieden</p>	<p>De gemeenten vragen duidelijkheid of en welk traject de ontwikkeling van woonreservegebieden zal doorlopen</p>

Art. 158 verjaring	Voor herstellvorderingen voor stedenbouwkundige misdrijven verwijst men naar artikel 26 van de voorgaande titel van het Wetboek van Strafvordering voor de schorsings- en stuitingsgronden.	Het is ons niet duidelijk of de opmaak van een PV een schorsende dan wel stuitende werking heeft. Voor de herstellvorderingen voor de burgerlijke rechtbank wordt er niet verwezen naar schorsings- of stuitingsgronden. Ook hier is het nog steeds niet duidelijk of het PV schorsende/stuitende werking heeft.
--------------------	---	--

8 Bijlage

Het standpunt dat de VVSG op 16 februari innam wat betreft de signaalgebieden:
De VVSG ondersteunt het principe om waterzieke gebieden in nog niet gerealiseerde harde bestemmingen van een bestemmingsplan te vrijwaren van bebouwing in conflict met het watersysteem, ook al betekent dit soms een absoluut bouwverbod.

De VVSG gaat akkoord met een wetgevend initiatief waarbij de Vlaamse overheid decretale bevoegdheid krijgt om de meest waterzieke zones met een nog niet gerealiseerde harde bestemming in signaalgebieden te herbestemmen tot 'gemengd open ruimte gebied'.

De VVSG vraagt daarbij wel rekening te houden met onderstaande punten:

- De aanduiding van de gebieden waar een bouwverbod geldt moet zorgvuldig gebeuren en zich beperken tot die gebieden waar het echt noodzakelijk is. Het moet daarom niet steeds om volledige percelen gaan. De aanduiding moet gebeuren op basis van een combinatie van duidelijke criteria, gebiedsgerichte input van de betrokken lokale besturen en relevante input uit het openbaar onderzoek.
- In de gemengde open ruimte gebieden moeten werken voor waterbeheersing en andere handelingen die niet storend zijn voor het waterbergend vermogen wel mogelijk blijven.
- De gemeentebesturen moeten betrokken worden bij de aanduiding van deze gebieden nog voor ze in openbaar onderzoek gelegd worden. Gemeenten hebben immers terreinkennis waarover de Vlaamse overheid niet altijd beschikt.
- Een eventuele planschade wordt volledig door de Vlaamse overheid gefinancierd, tenzij het om gebieden gaat waar eerder een gemeentelijk (of provinciaal) ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP's) een zachte bestemming omgezet heeft in een harde bestemming.
- Indien bepaalde signaalgebieden of delen ervan nu niet aangeduid worden als gemengd open ruimte gebied, dan moet het mogelijk blijven dat achteraf de bestemming toch nog gewijzigd wordt van hard naar zacht omwille van de

waterproblematiek. Ook dan moet de initiatiefnemende overheid voor eventuele planschadevergoedingen beroep kunnen doen op het Rubiconfonds.

- Indien door nieuwe initiatieven of nieuwe evoluties na verloop van tijd blijkt dat het aanvaardbaar is geworden dat bepaalde gemengde open ruimte gebieden opnieuw van bestemming wijzigen, dan kan dit door een regulier RUP. We vragen dat hiervoor geen speciale procedure wordt uitgewerkt, maar dat dit kan verlopen via de gangbare procedures voor een RUP en door de initiatiefnemer aangeduid door de gangbare subsidiariteitsregels voor RUP's. We vinden wel dat de vaststelling van de gemengde open ruimte gebieden zo zorgvuldig moet gebeuren dat een herbestemming achteraf via RUP eerder uitzondering dan regel zal zijn.

Mocht nadien door een nieuw RUP een gemengd open ruimte gebied toch weer bebouwbaar worden, waardoor planbaten geïnd kunnen worden, dan gaan de inkomsten naar de overheid die de planschade betaald heeft bij de aanvankelijke omzetting naar gemengd open ruimte gebied.